

Polovica Zabržanov jo udere na eno stran, druga polovica jo po bliskovo popiha na drugo stran, in kmalu sta obe lesi trdno zaprti. Ker istočasno potihne tudi veter, pogorijo res samo hiše, a žito ostané.

Ko se požar poleže, si ogledujejo Zabržani pogorišče in se žalosti solzijo. Župan jih pa tolaži, rekoč:

„Potolažite se, prijatelji! Hiše si postavimo lahko takoj druge, žita pa bi ne mogli letos več nasejati in požeti. Glejte — in žito nam je ostalo! Ostalo pa nam je, ker smo zaprli lesi. Ogenj bi bil sicer gotovo ušel iz vasi, zakaj tako je bruhal v lesi, da sta — kakor sami vidite — obe pogoreli!“

Besede županove so naredile globok vtisk.

Vztrajna trma.

Spisal Ivo Trošt.

Gospodar Vrhovec na Višavi je imel hlapca Miška. Bil je Miško vse drugo rajši, samo ne poslušen. Neke nedelje zjutraj ga kliče gospodar zgodaj, da bi vstal in izvršil vsakdanja opravila že pred božjo službo. Miško se nemarno in leno obrne na drugo uho ter zagodrnja glasno: „Ne vem, zakaj treba človeka klicati, naj vstane? Pustite ga spati. Ko se naspí, vstane sam brez klicanja.“

Vrhovec ni vedel, ali bi se smejal ali jezil Miškovi modrosti.

Za dolgo šele vstane leni Miško ter se loti vsakdanjih opravil. Mudilo se mu ni nikamor. Zopet ga je moral opozoriti gospodar: „Miško, odpravi se k maši; prvič že zvoní, sem slišal.“

„Oče, vi ste slišali samo zvoniti, a ne veste, kje.“

Ko mu gospodar pojasni, da prišedši z Višave v dolino že lahko popraša, kje bo danes maša, se odreže hlapec:

„Če pojdem v cerkev, pa molil ne bom.“

